

Arrest

nr. 101 010 van 16 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Spaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker dient op 28 januari 2011 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, in het bezit te worden gesteld van een verklaring van inschrijving. Ter staving van zijn bestaansmiddelen legt hij bewijzen van tewerkstelling in Nederland voor.

1.2. Eerste verzoeker wordt op 14 juli 2011 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.3. Tweede en derde verzoekster worden, in functie van eerste verzoeker, tevens in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.4. Op 1 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 9 november 2012 aan eerste verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...], Nationaliteit: Spanje, [...].

+ 2 minderjarige kinderen: [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (tewerkstelling in Nederland) op 28.01.2011 en verkreeg op 14.07.2011 een bijlage 8 en op 28.07.2011 de E-kaart. Overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Betrokkene werd op 02.02.2012 verzocht om nieuwe informatie te verstrekken aangaande zijn huidige economische activiteiten. Deze brief werd op 04.05.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene legde vervolgens volgende documenten voor: bewijzen van ontvangen uitkering wegens ziekte (ziektewetuitkering of ZW-uitkering) vanuit Nederland van 26.12.2011 tot 22.04.2012 en een attest van het OCMW dat hij geen steun ontvangt. Bovendien verklaarde betrokkene kennelijk geen bewijs van ziekteverzekering te kunnen voorleggen.

Wat betreft het uitoefenen van het verblijfsrecht in België als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient te worden voldaan aan de bepalingen zoals opgenomen in art 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980. Met name: de bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend en bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt er rekening gehouden met de aard en de regelmaat van de bestaansmiddelen én met hét aantal personen die ten laste zijn. Uit de voorgelegde documenten kunnen we afleiden dat betrokkene sinds maanden ziekteuitkering ontvangt. Betrokkene is kennelijk langdurig ziek. Dit heeft echter een nefaste invloed op zijn inkomen. Wanneer we alle voorgelegde bewijsstukken hieromtrent in rekening nemen dienen we vast te stellen dat hij onvoldoende bestaansmiddelen ter beschikking heeft om te voorzien in het onderhoud van zichzelf en zijn gezin en om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Te meer daar betrokkene nu niet alleen meer vergezeld blijkt van zijn kinderen, maar ook de echtgenote is aangekomen in België.

Het feit dat betrokkene tot op datum van 12.04.2012 geen ocmw-steun heeft ontvangen doet geen afbreuk aan deze vaststelling, dat vrijwaart helemaal niet dat betrokkene het ten laste vallen van het ocmw kan voorkomen. Betrokkene voldoet bijgevolg niet meer aan de voorwaarden van art.40, §4 van de wet van 15.11.1980. Vandaar dat er overeenkomstig art.42bis, §1 van diezelfde wet een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht.

Het verblijfsrecht van de minderjarige kinderen wordt eveneens beëindigd, overeenkomstig art.42ter, §1,1° van de wet van 15.12.1980, aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie in functie van wie zij het verblijfsrecht hebben op basis van gezinshereniging. In de brief van 2.02.2012 is expliciet voorzien dat, voor zover er humanitaire elementen zouden zijn waarmee rekening diende gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, deze ook konden worden voorgelegd. Er lijkt niets in dit teder te zijn voorgelegd, waardoor redelijkerwijze kan besloten worden dat er geen humanitaire bezwaren zijn overeenkomstig art. 42ter, §1, derde lid, wat een intrekking van het verblijfsrecht van de kinderen in de weg zou kunnen staan.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat tweede en derde verzoekster, geboren op respectievelijk 28 juni 2001 en 31 januari 1996, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het is ingesteld door tweede en derde verzoekster (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Eerste verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

[...] Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing — in casu de bestreden beslissing d.d. 01.08.2012 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

[...] Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een der gelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw

Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. infine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. infine). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

[...] Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). In dit kader dient de informatieplicht van administratieve overheden benadrukt te worden. Elke zorgvuldige administratie heeft de plicht de rechtsonderhorige naar behoren te informeren en de nodige uitleg te geven inzake de problematiek waarvoor hij zich bij de administratie begeeft.

[...] Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Verwerende partij stelt dat verzoeker niet aangetoond heeft dat hij beschikker van voldoende bestaansmiddelen is en bijgevolg een einde dient gesteld te worden aan het verblijf van verzoeker en diens gezin.

[...] Verzoeker verwijst hiervoor naar het advies van de Raad van State van 4 april 2011, n°49 356/4, DOC 53, 0443/015 waarin het volgende wordt gesteld mbt de stabiele regelmatige en voldoende inkomsten.

3. Criterium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Het voorgestelde artikel 10, § 5, luidt ,

“§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In het voornoemde arrest Chakroun t. Minister van Buitenlandse Zaken van 20 maart 2010 heeft het Hof van Justitie immers de criteria moeten onderzoeken die Nederland had ingevoerd om het voorhanden zijn van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten aan te tonen. Het heeft toen inzonderheid het volgende geoordeeld:

“47. Volgens artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, tweede zin, van de richtlijn kunnen de lidstaten bij de beoordeling van de inkomsten van de gezinshereniger rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen. Zoals in punt 43 van het onderhavige arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan.

48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”

De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. Het voorgestelde artikel 10, § 5, kan alleen worden aangenomen indien het grondig wordt herzien.

Kortom komt het erop neer dat conform de Vreemdelingenwet verwerende partij minstens een behoeften-analyse van het gezin van verzoeker diende te verrichten alvorens een definitieve beslissing te nemen in het dossier van verzoeker. Immers, uit geen enkel element blijkt dat verwerende partij een behoeften -analyse van de concrete gezinssituatie van verzoeker met haar partner, of zelfs hiertoe een poging heeft ondernomen door stukken aan verzoeker op te vragen. Verzoeker kan perfect in zijn eigen onderhoud en die van zijn gezin voorzien. Tot op heden is er geen enkel probleem daaromtrent geweest.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt echter wel dat verwerende partij verwezen heeft en zich gebaseerd heeft op zogenaamde minimumbedrag zoals omschreven in artikel 40, §4 eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet en zo geen ruimte heeft voorzien voor een behoeften-analyse van de concrete situatie van verzoeker met zijn gezin.

Meer nog, uit de door verzoeker bijgebrachte stukken inzake inkomsten blijkt dat hij een ziekteuitkering ontvangt in Nederland. Verzoeker heeft steeds gewerkt in Nederland maar ontvangt nu wel een ziekteuitkering wat niet betekent dat hij niet meer kan werken van zodra hij geneest. Verzoeker is slechts tijdelijk arbeidsongeschikt, zodat de beslissing voorbarig is.

Bovendien is een ziekteuitkering in casu is een regelmatige en stabiel vorm van bestaansmiddelen. Om te kunnen antwoorden op de vraag of de ziekteuitkering wel voldoende is om te kunnen voorzien in de behoeften van het gezin, kon verwerende partij op een redelijk en zorgvuldige manier niet antwoorden daar verwerende partij aan verzoeker enkel stukken van zijn economische activiteit verzocht voor te leggen.

Het is voor verzoeker niet te begrijpen hoe op 01.08.2012 verwerende partij een negatieve beslissing kon nemen, rekening houdende met alle concrete gegevens van het concrete dossier van verzoeker, of beter gezegd rekening houden met het gebrek aan gegevens in het concrete dossier van verzoeker die te wijten is aan verwerende partij.

Redelijkheidshalve en zorgvuldigheidshalve had verwerende partij deze concrete gegevens van het dossier van verzoeker mee in overweging moeten nemen of minstens opvragen en in de definitieve beoordeling van het verblijfsrecht van verzoeker integreren.

Men heeft aan verzoeker gevraagd om enkel stukken van zijn economische activiteiten voor te leggen en die heeft hij ook voorgelegd.

Men dient er van uit te gaan dat verzoeker de ziekteuitkering ontvangt mede dankzij zijn periode voor arbeid, want anders zou hij nooit een ziekteuitkering ontvangen.

Van zodra verzoeker genezen is, kan hij onmiddellijk aan de slag bij zijn werkgever.

Er werd ook met geen enkel woord gerept over dit essentieel gegeven in de bestreden beslissing.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen. Verwerende partij is met andere woorden kennelijk onzorgvuldig geweest.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

[...] De bestreden beslissing van 01.08.2012 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding {Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.}. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.)."

4.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – waarvan de bepalingen correct worden weergegeven door eerste verzoeker – heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, besloten tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden van eerste verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten, op grond van de vaststelling dat eerste verzoeker niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Er wordt toegelicht dat eerste verzoeker een E-kaart bekwam als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op grond van inkomsten uit een tewerkstelling in Nederland doch dat hij sinds enkele maanden een ziekte-uitkering ontvangt en dat dit een nefaste invloed heeft op zijn inkomen. Er wordt vastgesteld dat op basis van deze uitkering niet langer blijkt dat eerste verzoeker beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorzien in het onderhoud van zichzelf en zijn gezin en om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, te meer nu eerste verzoeker niet langer enkel vergezeld is van zijn kinderen maar ook zijn echtgenote is aangekomen in België. Er wordt hierbij verder aangegeven dat het gegeven dat eerste verzoeker tot op datum van 12 april 2012 geen steun heeft ontvangen van het OCMW geen afbreuk doet aan voormelde vaststelling en niet vrijwaart dat eerste verzoeker het ten laste vallen van het OCMW kan voorkomen. Wat de minderjarige kinderen, met name tweede en derde verzoekster, betreft stelt de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 42ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat hun verblijfsrecht tevens wordt beëindigd nu hun verblijfsrecht werd verkregen in functie van het verblijfsrecht van eerste verzoeker.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt eerste verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.2.2. In de mate dat eerste verzoeker aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Eerste verzoeker

betoogt eveneens dat verweerder bij de toepassing van deze bepaling het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend.

Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in voormelde bepaling wordt verwezen, bepaalt verder:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° [...];

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° [...].

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

In casu besluit verweerder in de bestreden beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van eerste verzoeker en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat eerste verzoeker niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden. Verweerder doet hierbij, zoals blijkt op lezing van de bestreden beslissing, meer specifiek op de voorwaarden vervat in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Eerste verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat hij sinds maanden niet langer inkomsten uit een tewerkstelling in Nederland geniet doch wel een ziekte-uitkering ontvangt. Hij betwist evenmin dat zijn situatie in die zin is gewijzigd dat hij intussen niet meer enkel vergezeld is van zijn twee minderjarige kinderen maar dat ook zijn echtgenote van Marokkaanse nationaliteit is aangekomen in België. Hij geeft wel aan niet akkoord te gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing dat deze ziekte-uitkering die hij ontvangt geen voldoende bestaansmiddelen vormen om te voorzien in het onderhoud van hemzelf en zijn gezin en om te voorkomen dat hij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Eerste verzoeker verwijst allereerst naar het advies van de Raad van State betreffende het artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet over de vereiste dat de derdelander die zijn gezinslid wenst te laten overkomen dient te beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen en waarin wordt aangegeven dat de vereiste dat deze bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon problemen doet rijzen met rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Er wordt hierbij aangegeven dat het Hof in zijn rechtspraak stelt dat enkel een referentiebedrag – doch geen minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan – kan worden vastgesteld dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van de aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. Eerste verzoeker betoogt aan de hand van voormeld advies dat verweerder voorafgaand aan de bestreden beslissing een behoeften-analyse van het gezin had moeten doorvoeren en hiertoe bij hem stukken had

moeten opvragen. Hij geeft aan dat verweerder voorafgaand aan de bestreden beslissing enkel stukken van zijn economische activiteiten heeft opgevraagd. Hij stelt dat verweerder zich heeft gebaseerd op het “zogenaamde minimumbedrag zoals omschreven in artikel 40, §4 eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet en zo geen ruimte heeft voorzien voor een behoeften-analyse”.

De Raad merkt op dat het advies van de Raad van State waarnaar eerste verzoeker verwijst, en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarnaar daarin wordt verwezen, betrekking heeft op de interpretatie en omzetting van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, dewelke *in casu* niet van toepassing is. De bestreden beslissing spreekt zich in wezen ook niet uit over een verzoek tot gezinshereniging. *In casu* ligt een toepassing voor van artikel 42bis, § 1 *juncto* artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet en de vraag of eerste verzoeker, gelet op zijn gewijzigde situatie, nog voldoet aan de voorwaarde als burger van de Unie te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel.

In artikel 8.4 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 224/38/EG) – waarvan artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt – wordt gesteld dat:

“De lidstaten mogen niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Dit bedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale socialezekerheidspensioen dat het gastland uitkeert.”

De Raad stelt vast dat verweerder zich in de bestreden beslissing niet steunt op de vaststelling dat het inkomen van eerste verzoeker niet een bepaald minimumbedrag haalt om te besluiten tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Er dient immers te worden vastgesteld dat verweerder, nadat hij de bepalingen van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet weergeeft, vaststelt dat eerste verzoeker sinds maanden een ziekte-uitkering ontvangt, dat hij aldus kennelijk langdurig ziek is en dat dit een nefaste invloed heeft op zijn inkomen. Hij stelt vervolgens dat de bestaansmiddelen voortvloeiende uit deze ziekte-uitkering onvoldoende zijn om te voorzien in het levensonderhoud van hem en zijn gezin en te voorkomen dat hij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel. Hierbij wordt er ook op gewezen dat eerste verzoeker niet meer enkel vergezeld is van zijn twee minderjarige kinderen, doch dat ook zijn echtgenote ondertussen is aangekomen in België. Op grond van deze motivering dient eveneens te worden vastgesteld dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van eerste verzoeker.

Eerste verzoeker betoogt op algemene wijze dat een behoeften-analyse had moeten worden doorgevoerd en dat hiertoe stukken bij hem hadden moeten worden opgevraagd, doch op grond van voormelde bepalingen blijkt enkel dat rekening diende te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van eerste verzoeker. Zoals reeds vastgesteld, is aan deze vereiste voldaan. Eerste verzoeker brengt verder ook geen enkel concreet gegeven aan betreffende zijn persoonlijke situatie waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing en dat een andere uitkomst had kunnen rechtvaardigen, zodat ook niet blijkt welk belang hij heeft bij dit betoog dat verweerder een verder onderzoek had moeten voeren naar zijn persoonlijke situatie.

Eerste verzoeker betoogt verder dat het gegeven dat hij een ziekte-uitkering ontvangt niet betekent dat hij niet meer kan werken indien hij genezen is. Hij stelt dat hij slechts tijdelijk arbeidsongeschikt is. Hij geeft aldus aan dat de bestreden beslissing voorbarig is. De Raad stelt evenwel vast dat eerste verzoeker aldus nog niet aantoonde dat verweerder ten onrechte stelde dat hij reeds sinds maanden een ziekte-uitkering ontvangt en aldus kennelijk langdurig ziek is en dat dit zijn inkomenssituatie heeft gewijzigd. Er blijkt niet dat verweerder met deze gewijzigde situatie geen rekening kon houden. Eerste verzoeker legt verder ook geen enkel stuk voor ter staving van zijn slechts tijdelijke arbeidsongeschiktheid. Er blijkt op grond van de door hem bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken ook dat hij reeds sinds eind oktober 2011 een ziekte-uitkering in Nederland ontvangt en dit minstens tot begin november 2012. Waar eerste verzoeker nog stelt dat hij zodra hij genezen is terug aan de slag kan bij zijn werkgever, merkt de Raad verder op dat deze stelling geen steun vindt in het administratief dossier en ook niet blijkt uit de door hem bij het verzoekschrift aangebrachte stukken. Naar aanleiding

van zijn initiële verblijfsaanvraag bracht eerste verzoeker enkel arbeidsovereenkomsten van bepaalde duur – met name van zes maanden – aan, waarvan de laatste op 16 oktober 2011 afliep. Eerste verzoeker bracht in antwoord op het schrijven van verweerder van 2 februari 2012 geen nieuwe arbeidsovereenkomst voor, zodat uit niets blijkt dat eerste verzoeker na zijn ziekte zijn tewerkstelling bij zijn eerdere werkgever opnieuw zal kunnen aanvatten. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verweerder met dit gegeven ten onrechte geen rekening heeft gehouden in de motivering van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt verder ook dat verweerder als dusdanig niet stelt dat een inkomen bestaande uit een ziekte-uitkering niet regelmatig of stabiel zou zijn. Hij oordeelde wel dat *in casu* niet blijkt dat de inkomsten die eerste verzoeker geniet op basis van een ziekte-uitkering kunnen worden beschouwd als voldoende bestaansmiddelen om te voorzien in het onderhoud van hem en zijn gezinsleden en te voorkomen dat hij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dit ook rekening houdende met het gegeven dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in België vergezeld was van zowel zijn twee kinderen als zijn echtgenote. Eerste verzoeker toont aan de hand van zijn uiteenzetting niet aan dat deze beoordeling door verweerder is gesteund op foutieve gegevens of dat deze kennelijk onredelijk is. Er blijkt evenmin dat verweerder aldus heeft gehandeld in strijd met de bepalingen van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid en 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre eerste verzoeker nog betoogt dat het zorgvuldigheidsbeginsel tevens een informatieverplichting inhoudt, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker bij schrijven van 2 februari 2012 door verweerder werd uitgenodigd tot het voorleggen van recente bewijzen van zijn activiteiten als werknemer of werkzoekende, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen, waarbij specifiek wat deze laatste categorie betreft in dit schrijven uitdrukkelijk werd gesteld dat hiertoe alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mochten worden voorgelegd. Eerste verzoeker kan dus geenszins voorhouden dat verweerder hem niet heeft geïnformeerd over het onderzoek dat werd gevoerd of hij nog voldeed aan de verblijfsvoorwaarden of dat hem enkel werd verzocht om informatie met betrekking tot zijn economische activiteiten voor te leggen. Er dient te worden aangenomen dat eerste verzoeker de mogelijkheid had om alle informatie die hij nuttig achtte over te maken aan verweerder. Waar eerste verzoeker nog zeer algemeen stelt dat *“de administratie de plicht [heeft] de rechtsonderhorige naar behoren te informeren en de nodige uitleg te geven inzake de problematiek waarvoor hij zich bij de administratie begeeft”*, toont hij niet *in concreto* aan in welk opzicht verweerder is tekort gekomen in deze verplichting. Voor het overige kan worden verwezen naar voorgaande bespreking, waarbij onder meer ook werd vastgesteld dat eerste verzoeker zelf geen concrete elementen betreffende zijn persoonlijke situatie aanbrengt waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing en die een andere uitkomst hadden kunnen rechtvaardigen.

De uiteenzetting van eerste verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 42bis, § 1 *juncto* artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

4.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan eerste verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.4. Eerste verzoeker voert daarnaast de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Er ontbreekt evenwel een concrete uiteenzetting van de wijze waarop de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, door het nemen van de bestreden beslissing, deze beginselen zou hebben geschonden (RvS 23 april 2004, nr. 130.609). Minstens blijkt op grond van de uiteenzetting van het middel niet dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel kan niet worden weerhouden.

4.2.5. Waar eerste verzoeker verder nog de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat het louter verwijzen naar een internationaalrechtelijke bepaling of die enkel citeren geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). De Raad stelt vast dat eerste verzoeker op geen enkele wijze toelicht welk privé- en/of gezinsleven door de bestreden beslissing in het gedrang zou worden gebracht of op welke wijze deze beslissing dan wel een schending van deze verdragsbepaling zou uitmaken. Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

Het enige middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

Eerste verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS